

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 5CoCsp/55/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6120451386
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 02. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Oliver Kolenčík
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2024:6120451386.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Olivera Kolenčíka a sudcov JUDr. Borisa Minksa a JUDr. Lenky Halmešovej, v spore žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Prievozská 2, Bratislava – mestská časť Ružinov, IČO: 35 724 803, právne zastúpený: Remedium Legal, s.r.o., so sídlom Prievozská 2, Bratislava – mestská časť Ružinov, IČO: 53 255 739, proti žalovanému: A. B., nar. XX. XX. XXXX, bytom C. XX/XX, D., o zaplatenie sumy 20 000 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Nitra zo dňa 4. augusta 2022, č. k. 36Csp/60/2021-262, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie m e n í tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 20 000 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 15 785,51 eura od 09. 10. 2020 do zaplatenia, do troch dní odo dňa právoplatnosti rozsudku.

Žalobcovi voči žalovanému priznáva nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Nitra (ako súd prvej inštancie v zmysle § 12 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok, ďalej len „CSP“) rozsudkom zo dňa 4. augusta 2022, č. k. 36Csp/60/2021-262, žalobu zamietol. Ďalším výrokom žalovanému nepriznal nárok na náhradu trov konania proti žalobcovi.

2. Rozhodnutie právne odôvodnil s poukazom na ustanovenia § 1 ods. 2, § 2 písm. a/, b/, d/ zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zák. č. 129/2010 Z. z.“), § 39, § 53 ods. 9, § 54a, § 103, § 565, § 524 ods. 1, 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“), § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách o zmene a doplnení niektorých zákonov účinného v čase postúpenia pohľadávky (ďalej len „Zákon o bankách“).

3. V odôvodnení napadnutého rozsudku súd prvej inštancie uviedol, že žalobca sa v konaní domáhal, aby súd zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 20 000 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 15 785,51 eur od 09. 10. 2020 do zaplatenia ako aj trovy konania. Pohľadávka bola ku dňu postúpenia vo výške 21 144 eur, pozostávala z istiny 17 785,51 eur, riadnych úrokov 7 897,94 eur, úrokov z omeškania 460,55 eur. Žalobca si v rámci dispozičného práva od žalovaného uplatňuje len sumu 20 000 eur, a to dlžnú istinu 15 785,51 eur a nezaplatené riadne úroky 4 214,49 eur. Zvyšnú časť si v konaní neuplatňuje. Zároveň si pre omeškanie žalovaného uplatnil žalobca aj úrok z omeškania z dlžnej istiny.

4. Súd prvej inštancie po vykonanom dokazovaní oboznámením sa s listinnými dôkazmi a vyjadreniami strán sporu konštatoval, že uzatvorenú zmluvu zo dňa 30. 05. 2014 posúdil ako zmluvu o úvere, keďže právny predchodca žalobcu poskytol žalovanému finančné prostriedky za dohodnutý úrok, ktorý je

pojmovým znakom úveru. Právny vzťah založený uzatvorenou zmluvou je právnym vzťahom založeným spotrebiteľskou zmluvou a je nevyhnutné posudzovať ho podľa príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka a právnych predpisov, ktoré upravujú právne vzťahy spotrebiteľského charakteru, keďže právny predchodca žalobcu pri uzatváraní zmluvy vystupoval ako veriteľ s poukazom na predmet podnikania a žalovaný vystupoval ako spotrebiteľ, pretože mu bol poskytnutý úver za iným účelom ako za účelom výkonu zamestnania, povolania alebo podnikania. S poukazom na uvedené a vychádzajúc zo zásady *lex specialis derogat legi generali*, súd prvej inštancie vyhodnotil zmluvný vzťah medzi účastníkmi zmluvy podľa ustanovení § 52 a nasl. OZ a príslušných ustanovení zákona č. 129/2010 Z. z..

5. Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že vzhľadom na námietku premlčania vznesenú žalovaným sa súd zaoberal dôvodnosťou podanej námietky premlčania. Keďže zmluva uzatvorená medzi stranami sporu je spotrebiteľskou zmluvou a právny vzťah medzi nimi je vzťahom občiansko-právnym, súd pristúpil k skúmaniu plynutia premlčacej doby v zmysle § 101 OZ. Ustanovenie § 565 umožňuje, aby sa veriteľ s dlžníkom dohodli (prípadne aby tak rozhodnutím určil súd), že ak sa nespĺní niektorá splátka, stane sa zročným celý dlh (tzv. strata výhody splátok). Veriteľ v takom prípade môže žiadať o zaplatenie celého dlhu. Trojročná premlčacia doba, pokiaľ ide o celý zostávajúci dlh, začína plynúť odo dňa splatnosti nespĺnenej splátky. To však platí len v prípade, keď veriteľ využil svoje právo žiadať zaplatenie celej pohľadávky pre nespĺnenie niektorých zo splátok najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky. Ak sa tak nestalo a veriteľ stratil právo žiadať od dlžníka zaplatenie celého dlhu, premlčacia doba celého dlhu prestane plynúť a opäť plynie len premlčacia doba pre jednotlivé splátky, a to do ich splatnosti. Premlčacia doba pre celú pohľadávku však začne plynúť znova, ak dlžník nespĺní v určenom termíne ani ďalšiu splátku. Občiansky zákonník v ust. § 53 ods. 9 upravuje podmienky splácania záväzkov zo spotrebiteľských zmlúv v splátkach. Podľa tejto úpravy dodávateľ môže uplatniť právo vyplývajúce z § 565 OZ, t. j. žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nespĺnenie niektorej splátky (ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené) najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky. Toto právo však môže uplatniť iba za podmienky, že naň upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní.

6. Prvoinštančný súd uviedol, že ustanovenie § 53 ods. 9 OZ stanovuje okamih a podmienky uplatnenia práva na zaplatenie celého dlhu pre nespĺnenie splátky v spotrebiteľských veciach, ale nemení osobitným spôsobom upravený začiatok plynutia premlčacej doby, ak sa pre nespĺnenie niektorej zo splátok stal zročným celý dlh. Ak potom začiatok plynutia premlčacej doby pri plnení dohodnutom v splátkach, ako aj v prípade, ak sa pre nespĺnenie niektorej zo splátok stane zročným celý dlh podľa § 565 OZ, upravuje osobitne § 103 OZ tak, že premlčacia doba začne plynúť odo dňa zročnosti nespĺnenej splátky, nemožno použiť všeobecnú právnu úpravu začiatku plynutia premlčacej doby podľa § 101 OZ, v zmysle ktorej premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz. Ustanovenie § 101 OZ neobsahuje výnimku, podľa ktorej by v prípade spotrebiteľských zmlúv veriteľ uplatňujúci si svoje právo podľa § 565 OZ mohol tak urobiť najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky (a v súvislosti s uvedeným by začala aj premlčacia doba plynúť až tri mesiace od omeškania so zaplatením splátky). Naopak ust. § 103 OZ stanovuje, že ak sa pre nespĺnenie niektorej zo splátok stane zročným celý dlh, začne plynúť premlčacia doba odo dňa zročnosti nespĺnenej splátky (teda nie od splatnosti celého dlhu) - touto nespĺnenou splátkou v tomto prípade bola splátka splatná dňa 20. 09. 2017. Opačný výklad by okrem toho, že nemá oporu v texte príslušných zákonných ustanovení, bol v rozpore s princípom ochrany spotrebiteľa, pretože by dodávateľovi poskytoval dlhšiu ako 3 - ročnú premlčaciu dobu na uplatnenie práv zo spotrebiteľskej zmluvy (ak bolo plnenie dohodnuté v splátkach pod stratou ich výhody). V danom prípade, keďže veriteľ mohol uplatniť právo podľa § 565 OZ najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky, splatnosťou splátky splatnej dňa 20. 09. 2017 začala plynúť trojročná premlčacia doba práva na zaplatenie celého zosplateného dlhu, ktorá uplynula dňa 21. 09. 2020. Pokiaľ žalobca právo na zaplatenie zosplateného dlhu žalovaného zo zmluvy uplatnil až žalobou podanou na súde dňa 09. 12. 2020, je jeho nárok premlčaný, pretože sa premlčuje v 3-ročnej premlčacej dobe podľa Občianskeho zákonníka. Z uvedeného dôvodu súd prvej inštancie žalobu zamietol ako nedôvodnú.

7. Súd prvej inštancie dodal, že v predmetnom spotrebiteľskom vzťahu bolo medzi zmluvnými stranami zmluvy o úvere právo veriteľa (predchodcu žalobcu), podľa § 565 OZ, dohodnuté v článku VII. v bode 2 písm. e/ zmluvy. V zmysle § 103 veta druhá OZ ak sa pre nespĺnenie niektorej zo splátok stane zročným celý dlh, začne plynúť premlčacia doba odo dňa zročnosti nespĺnenej splátky. Pre posúdenie začiatku plynutia premlčacej doby je tak rozhodné zistenie splatnosti tej splátky, pre nezaplatenie ktorej veriteľ pristúpil k zosplateniu celého úveru. Predchodca žalobcu úver zosplatal výzvou zo dňa 27. 12. 2017,

z ktorej vyplýva, že pohľadávka žalobcu sa stane predčasne splatnou v 10. deň odo dňa doručenia výzvy. Výzva banky bola doručená žalovanému dňa 02. 01. 2018 (č. l. 19), teda úver sa stal predčasne splatným dňa 12. 01. 2018. Ak teda spotrebiteľ nezaplatil v poradí prvú splátku, a tiež nezaplatil ďalšie splátky (a veriteľ upozornil spotrebiteľa na možnosť zosplatenenia celej pohľadávky najneskôr 15 dní od zamýšľaného úkonu zosplatenia) a napokon celú pohľadávku zosplatnil, začína plynúť premlčacia doba odo dňa zročnosti prvej splátky. Opakovane uvedené, len prvá nezaplatená (dospelá) splátka je splátkou, ktorá v spotrebiteľskom vzťahu napĺňa podmienky podľa § 53 ods. 9 OZ, t. j. je s ňou dlžník v omeškaní 3 mesiace (uznesenie KS v Nitre, sp. zn. 5Co/148/2018).

8. Keďže z právneho úkonu, ktorým došlo zo strany predchodcu žalobcu k uplatneniu práva podľa § 565 OZ nebolo možné zistiť, pre ktorú splátku došlo k zosplateniu úveru, treba vychádzať podľa názoru súdu prvej inštancie z toho, že veriteľ mohol pristúpiť k zosplateniu úveru len za podmienok podľa § 565 v spojení s § 53 ods. 9 OZ. Z ustanovení § 53 ods. 9 a § 565 OZ tak vyplýva obmedzenie veriteľa na uplatnenie práva podľa § 565 OZ žiadať zaplatenie celej pohľadávky pre neplnenie splátok, až po uplynutí troch mesiacov s omeškaním zaplatenia splátky a tiež povinnosť veriteľa upozorniť spotrebiteľa na uplatnenie tohto práva v lehote nie kratšej ako 15 dní. Súd prvej inštancie teda vychádzajúc z tejto úpravy dospel k záveru, že k uplatneniu práva predchodcu žalobcu podľa § 565 OZ v predmetnej veci mohlo dôjsť len pre nezaplatenie splátky splatnej dňa 20. 09. 2017; splátky, pre ktorej nezaplatenie za súčasného dodržania § 53 ods. 9 a § 565 OZ mohlo dôjsť k zosplateniu k 12. 01. 2018 (list z 27. 12. 2017). Ak teda predchodca žalobcu ako veriteľ vyhlásil predčasnú splatnosť celého úveru pre nezaplatenie splátky splatnej dňa 20. 09. 2017 v zmysle § 565 v spojení s § 53 ods. 9 OZ, začala plynúť premlčacia doba práva na zaplatenie celého zosplateného dlhu odo dňa splatnosti uvedenej splátky, teda odo dňa 21. 09. 2017 a uplynula dňa 21. 09. 2020. Svoje právo na zaplatenie dlhu z úveru si žalobca uplatnil až žalobou doručenou súdu dňa 09. 12. 2020, teda po márnom uplynutí premlčacej doby.

9. Okrem uvedeného súd prvej inštancie konštatoval, že pokiaľ ide o aktívnu vecnú legitimáciu žalobcu, tak v tomto prípade došlo k postúpeniu pohľadávky z banky ako právneho predchodcu žalobcu na žalobcu na základe zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 08. 10. 2020. Táto skutočnosť však nemá vplyv na to, že by žaloba bola dôvodná, pretože k jej zamietnutiu došlo z dôvodu premlčania pohľadávky žalobcu. S poukazom na už uvedenú skutočnosť súd prvej inštancie žalobu žalobcu zamietol.

10. Vzhľadom na to, že žalovaný bol v konaní úspešný v celom rozsahu, náhrada trov konania by mala patriť žalovanému. Pretože žalovaný si počas konania nárok na náhradu trov neuplatnil a ani mu preukázateľne trovy konania nevznikli, súd prvej inštancie rozhodol tak, že mu náhradu trov konania proti žalobcovi nepriznal, a to podľa čl. 17 základných princípov CSP.

11. Proti rozsudku č. k. 36Csp/60/2021-262 zo dňa 4. augusta 2022 podal včas odvolanie žalobca, prostredníctvom právneho zástupcu, navrhujúc odvolaciemu súdu, aby napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobe žalobcu v celom rozsahu vyhovie a zároveň prizná žalobcovi voči žalovanému nárok na náhradu trov prvoinštančného ako aj odvolacieho konania v plnom rozsahu. V podanom odvolaní poukázal na existenciu odvolacích dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP. Žalobca v prvom rade namietal nesprávne právne posúdenie začiatku plynutia premlčacej doby. V súvislosti s premlčaním nároku žalobca uviedol, že neuplatnenie práva podľa ust. § 565 OZ do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky spôsobuje zánik tohto práva veriteľa. V posudzovanom prípade bolo preukázané, že žalovaný bol v čase vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru (podaním zo dňa 27. 12. 2017) v omeškaní s plnením splátok po dobu dlhšiu ako 3 mesiace, a súčasne bol pôvodným veriteľom (právnym predchodcom žalobcu) upozornený v lehote nie kratšej ako 15 dní na možné uplatnenie práva na vyhlásenie splatnosti všetkých splátok jednorazovo (ako to vyžaduje ust. § 53 ods. 9 OZ). Keďže však právo veriteľa vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru zaniká splatnosťou najbližšie nasledujúcej splátky, potom mimoriadna splatnosť úveru nemohla byť v posudzovanom prípade vyhlásená pre nespĺnenie inej splátky, než splátky, ktorá vyhláseniu mimoriadnej splatnosti bezprostredne predchádzala, t. j. v danom prípade splátky splatnej dňa 20. 12. 2017. Pre všetky splátky, ktoré vyhláseniu mimoriadnej splatnosti predchádzali, tak v súlade s ust. § 103 OZ plynie samostatná trojročná premlčacia doba. Pre všetky splátky splatné po vyhlásení mimoriadnej splatnosti (t. j. splátky splatné od 20. 01. 2018 do konečnej splatnosti úveru – 20. 05. 2024) plynie premlčacia doba od splatnosti splátky, pre nespĺnenie ktorej došlo k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru (t. j. od splátky splatnej dňa 20. 12. 2017).

12. Z uvedeného dôvodu žalobca považuje za nesprávny súdny výklad, ako ho uviedol v odôvodnení napadnutého rozhodnutia súd prvej inštancie, a v zmysle ktorého za „nesplnenú splátku“ je potrebné považovať splátku splatnú dňa 20. 09. 2017, a teda od tejto splátky začala žalobcovi plynúť trojročná premlčacia lehota. Takýto výklad je v priamom rozpore s ust. § 565 OZ. Takýto výklad uvedeného ustanovenia by v praxi znamenal, že niektoré splátky splatné pred vyhlásením mimoriadnej splatnosti by boli nepremlčané (napr. v prejednávanom prípade splátky úveru splatné od 20. 09. 2017 do 20. 11. 2017), avšak zostatok dlhu (splátky úveru splatné od vyhlásenia mimoriadnej splatnosti) by už v ten istý moment bol premlčaný, resp. sám veriteľ by si využitím práva podľa § 565 OZ privodil premlčanie celého nároku (ak by dlžník bol v čase vyhlásenia splatnosti v omeškaní s platením splátok po dobu dlhšiu ako 3 roky).

13. Žalobca vyjadril nesúhlas so závermi súdu prvej inštancie, v zmysle ktorých podaním zo dňa 27. 12. 2017 došlo k uplatneniu práva podľa ust. § 565 OZ (v spojení s ust. § 53 ods. 9 OZ) pre nesplnenie splátky splatnej dňa 20. 09. 2017. Uvedené závery súdu prvej inštancie podľa názoru žalobcu vôbec nevyplývajú z právnych predpisov (ani z ust. § 565 OZ, ani z § 53 ods. 9 OZ), pričom sú navyše pre veriteľov v maximálnej miere šikanózne – nakoľko skracujú zákonodarcom stanovenú trojročnú premlčaciu dobu. Žalobca má za to, že uvedený výklad súdu prvej inštancie je nesprávny, nakoľko veriteľ má pri splnení podmienok podľa § 53 ods. 9 OZ možnosť kedykoľvek (za splnenia tých podmienok) uplatniť uvedené oprávnenie – pričom ho môže využiť len do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky a právo mu opätovne vznikne v prípade, ak ani táto splátka nebude spotrebiteľom uhradená.

14. Premlčacia doba pre všetky splátky splatné po 27. 12. 2017 tak začala v súlade s ust. § 103 OZ plynúť odo dňa zročnosti splátky, pre nesplnenie ktorej došlo k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru (v posudzovanom prípade splátky splatnej dňa 20. 12. 2017) a uplynula by najskôr dňa 20. 12. 2020. Keďže žaloba bola na súde podaná dňa 09. 12. 2020 má žalobca za to, že svoj nárok uplatnil na súde pred uplynutím premlčacej doby a súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil, ak dospel k inému záveru.

15. Žalobca v závere podaného odvolania poukázal aj na to, že z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia nie je vôbec zrejmé, či súd prvej inštancie pri posudzovaní premlčania na vec aplikoval zákon č. 62/2020 Z. z. o niektorých mimoriadnych opatreniach v súvislosti so šírením nebezpečnej nákazlivej ľudskej choroby COVID-19 a v justícii a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony, ktorý nadobudol účinnosť od 27. 03. 2020. Konkrétne poukázal na ust. § 1 uvedeného zákona, pričom uviedol, že premlčacia doba neplynula v období od 27. 03. 2020 do 30. 04. 2020, t. j. spolu 35 dní. Súd prvej inštancie však napriek tomu uvedený zákon na prejednávaný právny vzťah neaplikoval.

16. K žalobcom podanému odvolaniu bolo zo strany žalovaného podané písomne vyjadrenie. Žalovaný uviedol, že súhlasí s napadnutým rozhodnutím súdu prvej inštancie. Súd sa riadne vysporiadal s vecou a riadne odôvodnil celý rozsudok. Uviedol, že žaloba žalobcu bola na súd podaná po uplynutí trojročnej premlčacej doby. Žalovaný poukázal na novelu Občianskeho zákonníka účinnú od 05. 12. 2018, kedy nadobudol účinnosť aj § 54a. Má za to, že na základe uvedeného ustanovenia má súd ex offio prihliadať na premlčanie uplatneného nároku, a teda súd správne dospel k záveru, že žalobcom uplatnený nárok je v celom rozsahu premlčaný. Zároveň žalovaný poukázal na rozsiahlu rozhodovaciu prax tuzemských súdov. Odvolaciemu súdu navrhol, aby rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a žalovanému priznal náhradu trov konania.

17. Žalobca k vyjadreniu žalovaného uviedol, že naďalej trvá na podanom odvolaní.

18. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané žalobcom ako oprávnenou osobou v zákonom stanovenej lehote (§ 359, § 362 ods. 1 CSP) a že spĺňa náležitosti odvolania v zmysle § 363 CSP, preskúmal napadnuté rozhodnutie, viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 CSP), prejednal odvolanie žalobcu na nariadenom odvolacom pojednávaní (§ 385 ods. 1 CSP), pretože považoval za potrebné zopakovať dokazovanie (§ 384 ods. 1 CSP), s následným verejným vyhlásením rozhodnutia (§ 219 ods. 3 CSP), pričom dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je dôvodné, a preto rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom zamietajúcom výroku podľa ust. § 388 CSP zmenil, tak ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku, keďže neboli splnené podmienky na potvrdenie ani zrušenie odvolaním napadnutého rozhodnutia.

19. Podľa § 388 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zmení, ak nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie, ani na jeho zrušenie.

Podľa § 385 ods. 1 CSP, na prejednanie odvolania nariadi odvolací súd pojednávanie vždy, ak je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie alebo to vyžaduje dôležitý verejný záujem.

Podľa § 217 ods. 1 veta prvá CSP, pre rozsudok je rozhodujúci stav v čase jeho vyhlásenia.

Podľa § 191 ods. 1 CSP, dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo.

Podľa § 378 ods. 1 CSP, na konanie na odvolacom súde sa primerane použijú ustanovenia o konaní pred súdom prvej inštancie, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 290 CSP, spotrebiteľský spor je spor medzi dodávateľom a spotrebiteľom vyplývajúci zo spotrebiteľskej zmluvy alebo v súvislosti so spotrebiteľskou zmluvou.

Podľa § 295 CSP, súd môže vykonať aj tie dôkazy, ktoré spotrebiteľ navrhol, ak je to nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci. Súd aj bez návrhu obstará alebo zabezpečí dôkazy.

Podľa § 300 CSP, na konanie podľa tohto oddielu sa primerane použijú všeobecné ustanovenia o konaní, ak nie je ustanovené inak.

20. Odvolací súd na tomto mieste uvádza, že predmetnému rozsudku (ktorý je predmetom tohto odvolacieho konania) predchádzal skorší rozsudok súdu prvej inštancie, keď súd prvej inštancie prvýkrát rozhodol rozsudkom dňa 8. júna 2021, č. k. 36Csp/60/2021-93, pričom žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 20 000,- eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 15 785,51 eura od 09. 10. 2020 do zaplataenia. Zároveň žalobcovi priznal aj nárok na náhradu trov konania proti žalovanému v rozsahu 100 %. Súd prvej inštancie mal preukázané, že žalobca bol aktívne vecne legitimovaný z dôvodu, že k postúpeniu pohľadávky z predchodcu žalobcu na žalobcu došlo v súlade s ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách a že nedošlo k porušeniu povinnosti banky konať s odbornou starostlivosťou. Zároveň súd mal za to, že nárok žalobcu voči žalovanému bol uplatnený v rámci trojročnej premlčacej doby. Na odvolanie žalovaného tunajší súd, ako odvolací súd, uznesením zo dňa 23. februára 2022, č. k. 5CoCsp/38/2021-189 tento rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 389 ods. 1 písm. c/ v spojení s § 391 ods. 1 CSP zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Odvolací súd v zrušujúcom uznesení vyslovil záväzný právny názor, ktorý súd prvej inštancie rešpektoval. Následne súd prvej inštancie rozhodol rozsudkom, ktorý je predmetom tohto odvolacieho prieskumu.

21. Na pojednávaní pred odvolacím súdom dňa 28. 02. 2024, ktorý v zmysle ust. § 180 v spojení s ust. 378 ods. 1 CSP pojednával v neprítomnosti žalovaného (z dôvodu, že svoju neúčasť písomne ospravedlnil), právny zástupca žalobcu poukázal na rozhodnutie R 29/2023 uvedené v Zb. stanovísk NS SR č. 3/2023, takisto na rozhodnutie NS SR sp. zn. 6Cdo/87/2023 z 31. 05. 2023, vo vzťahu ktorým uviedol pohľad na premlčanie s tým, že podľa jeho názoru procesný nárok uplatnený v tomto konaní nie je premlčaný. Poukázal na konkrétne právne konštrukcie uvedených rozhodnutí. Následne sa odvolací súd oboznámil s obsahom spisu, pričom právny zástupca žalobcu poukázal na to, že posudzovanie bonity v konaní je novotou. Predseda senátu odvolacieho súdu v tejto súvislosti poukázal na skoršie podanie ešte pred vydaním prvého meritórneho rozhodnutia súdom prvej inštancie, kedy žalovaný poukázal na potrebu a porušenie povinnosti skúmať bonitu zo strany veriteľa. Právny zástupca následne poukázal na úverovú zmluvu a jej názov Refinanc, kde poukázal na čl. 3 bod 1 čerpanie úveru, z ktorého podľa názoru zástupcu žalobcu má vyplývať, že boli skúmané úvery jednak oficiálne, bankové a nebankové. Poukázal na opatrenie NBS zo dňa 14. 11. 2017, ktoré nadobudlo účinnosť 01. 01. 2018 I § 7 ods. 20 zák. č. 129/2010 Z. z., pričom z uvedeného opatrenia malo podľa názoru právneho zástupcu vyplývať, že zákon mienil výdavkami peňažné záväzky znižujúce príjmy spotrebiteľa, ktorými sa rozumejú aj iné úvery. Podľa názoru zástupcu žalobcu veriteľ nebol povinný zisťovať akékoľvek ďalšie údaje ohľadne výdavkov.

22. V danom prípade pri rozhodovaní o podanom odvolaní žalobcu proti prvoinštančnému rozsudku zo dňa 4. augusta 2022, č. k. 36Csp/60/2021-262 odvolací súd pri zopakovaní dokazovania, podľa § 384 ods. 1 CSP, oboznámením v spise sa nachádzajúcich listinných dôkazov, dospel k opačnému právnomu záveru, ako súd prvej inštancie ohľadne dôvodnosti uplatneného nároku zo strany žalobcu, ktorého aplikácia sa prejavila v zmene napadnutého rozsudku podľa § 388 CSP v tom rozsahu, ako je uvedený vo výrokovej časti tohto rozsudku. Zmena právneho názoru odvolacieho súdu v otázke premlčania (s dôsledkom, že zosplatnený úver nie je premlčaný) pramenila z judikatúrneho ustálenia uvedenej otázky Najvyšším súdu Slovenskej republiky.

23. Podľa § 101 OZ, pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz.

Podľa § 103 OZ, ak bolo dohodnuté plnenie v splátkach, začína plynúť premlčacia doba jednotlivých splátok odo dňa ich zročnosti. Ak sa pre nesplnenie niektorej zo splátok stane zročným celý dlh (§ 565), začne plynúť premlčacia doba odo dňa zročnosti nesplnenej splátky.

Podľa § 53 ods. 9 OZ, ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva.

Podľa § 565 OZ, ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. Toto právo však môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky.

24. Odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že súd prvej inštancie správne posúdil zmluvný vzťah založený zmluvou zo dňa 30. 05. 2014 ako spotrebiteľský, pretože bol uzavretý medzi osobou, ktorá v rámci svojej podnikateľskej činnosti v čase uzavretia zmluvy poskytovala úvery (žalobca) a fyzickou osobou, ktorej bol poskytnutý úver mimo rámca akejkoľvek obchodnej či inej podnikateľskej činnosti (žalovaný). Žalovaný mal v zmysle ustanovení zákona v danom právnom vzťahu postavenie spotrebiteľa a z titulu tohto postavenia požíval zákonom poskytnutú všeobecnú ochranu v zmysle ust. § 52 a nasl. OZ.

25. Odvolací súd konštatuje, že prvoinštančný súd po zrušení a vrátení veci (sporu) na ďalšie konanie v novom rozhodnutí odstránil odvolacím súdom vytykané nedostatky v tom rozsahu, že sa zameral na určenie splátky, pre ktorú mal byť úver predčasne zosplatnený. V danom prípade súd prvej inštancie vychádzal zo zákonnej úpravy ust. § 565 v spojení s ust. § 53 ods. 9 OZ a dospel k záveru, že v predmetnej veci mohlo k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru dôjsť pre nezaplatenie splátky splatnej dňa 20. 09. 2017. S uvedeným záverom sa stotožnil aj odvolací súd. Inou otázkou je kedy začala plynúť premlčacia doba.

Vo vzťahu k otázke premlčania, resp. či nárok žalobcu bol uplatnený v rámci plynutia premlčacej doby, odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie v tejto časti vec nesprávne právne posúdil, keď dospel k záveru, že pohľadávka žalobcu je premlčaná a z uvedeného žalobu zamietol.

26. K vyššie uvedenému preto odvolací súd uvádza, že premlčacou dobou sa rozumie časový úsek, v ktorom musí byť právo vykonané, inak môžu nastať účinky premlčania podľa § 100 Občianskeho zákonníka. Premlčacia doba je ustanovená konkrétnym časovým úsekom, ktorý má určený začiatok plynutia. Dĺžku premlčacej doby určuje zákon. Ustanovenie § 101 Občianskeho zákonníka upravuje trojročnú všeobecnú premlčaciu dobu. Občiansky zákonník stanovuje objektívny začiatok plynutia premlčacej doby. Za tento deň sa všeobecne považuje deň, keď sa právo mohlo po prvý raz uplatniť na súde, teda len čo mohla byť dôvodne podaná žaloba na súd (actio nata). Trojročná premlčacia doba plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz. Rozhodujúcou skutočnosťou z hľadiska možnosti uplatniť právo na súde a začiatku plynutia (všeobecnej) premlčacej doby je okamih splatnosti (zročnosti) záväzku (dlhu), ktorý je konkrétnym momentom, kedy je dlžník povinný záväzok (dlh) splniť, a nie momentom, kedy je dlžník k splneniu iba oprávnený.

27. Zákonodarca všeobecnú trojročnú premlčaciu dobu nestanovuje absolútne, zákon v konkrétnych vymedzených prípadoch môže určiť i osobitnú premlčaciu dobu čo do okamihu začiatku jej plynutia, ako aj čo do jej dĺžky, takýto zámer ale z § 103 a § 53 ods. 9 OZ nie je možné vyvodiť. Pripustením

uplatnenia druhej vety § 103 aj v spotrebiteľských vzťahoch by sa dĺžka premlčacej doby dostala do rozporu s už spomenutým § 101 OZ v neprospech veriteľa. Navyše premlčanie je právny inštitút, ktorý oslabením subjektívneho práva veriteľa zvyhodňuje práve dlžníka ako porušiteľa zmluvnej povinnosti. Opačným postupom by došlo k porušeniu princípu rovnosti v právach, práve ktorý princíp slúži k bezprostrednému naplneniu účelu právnej úpravy, rešpektujúc tak i danosti požiadavky ochrany slabšej strany v spotrebiteľských vzťahoch. Pri ustanovovaní zákonných podmienok ochrany spotrebiteľa, dlžníka, je totiž nutné dbať na vyváženosť právnej úpravy z hľadiska jednotlivých ústavných štandardov vrátane princípu právneho štátu. Aj keď je ochrana spotrebiteľov neoddeliteľnou súčasťou súčasného súkromného práva a postavenie spotrebiteľov je potrebné brať vážne, ochranu spotrebiteľov je nutné interpretovať triezvo, neutrálne ako akékoľvek iné právne inštitúty. V danom prípade sa to prejavuje potrebou zabrániť, aby sa slabšia strana - spotrebiteľia dostali do horšieho postavenia ako veriteľia. V danom prípade ale najvyšší súd nevidí legitímny dôvod, ktorý by takýto rozdielny prístup ospravedlňoval. Len to, že spotrebiteľ si ako slabšia strana vyžaduje vyššiu ochranu, tu nestačí. Otázkou potom zostáva, kedy pre spotrebiteľské vzťahy, na ktoré dopadá § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka začína plynúť premlčacia doba, keďže práva z týchto vzťahov sú premlčateľné. V tejto súvislosti je predovšetkým potrebné ustáliť, kedy sa právo mohlo vykonať po prvý raz (§ 101 OZ), teda kedy najskôr mohol veriteľ úspešne podať žalobu na súd (R 17/2017).

28. Právna istota je stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít; ak takej ustálenej rozhodovacej praxe niet, aj stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo (čl. 2 ods. 2 základných princípov CSP). Odvolací súd má za to, že Najvyšší súd SR je nepochybne súdnou autoritou v zmysle uvedeného článku základných princípov Civilného sporového poriadku.

29. V súvislosti s vyššie uvedeným preto odvolací súd poukazuje predovšetkým na názor vyslovený Najvyšším súdom SR, ktorý vo svojom rozhodnutí sp. zn. 7Cdo/268/2020; R 29/23 ustálil, že podľa § 103 OZ plynie pri strate výhody splátok premlčacia doba celého zvyšného dlhu už od splatnosti splátky, pre nesplnenie ktorej sa stal splatný celý dlh. Inak je tomu ale pri strate výhody splátok v spotrebiteľských vzťahoch, v ktorých podľa § 53 ods. 9 (všeobecne) začne premlčacia doba plynúť prvý deň nasledujúci po uplynutí troch mesiacov od omeškania so splnením splátky, pre nesplnenie ktorej sa stal splatným celý dlh za podmienky, že v lehote uvedených 3 mesiacov od omeškania uplynula tiež 15 dňová lehota na upozornenie spotrebiteľa. Až vtedy sa totiž môže veriteľ s úspechom obrátiť na súd po prvý krát (§ 101 OZ). Obdobné stanovisko zaujal dovolací súd aj v iných svojich rozhodnutiach, napr. sp. zn. 5Cdo/224/2021 alebo 4Cdo/132/2021.

30. Vychádzajúc z rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu Slovenskej republiky odvolací súd dospel k záveru, že v danom prípade si žalobca svoj nárok uplatnil na súde pred uplynutím premlčacej doby. Ako už uviedol Najvyšší súd Slovenskej republiky, v intenciách spotrebiteľských vzťahov pri uplatnení práva veriteľa podľa ust. 565 OZ v spojení s ust. § 53 ods. 9 OZ je súd povinný pri skúmaní otázky premlčania nároku veriteľa vychádzať zo všeobecnej premlčacej doby v zmysle ust. § 101 OZ a nie podľa špeciálnej úpravy podľa ust. § 103 OZ. Ak teda veriteľ (predchodca žalobcu) vyhlásil mimoriadne zosplatnenie zvyšku úveru pre nezaplatenie splátky splatnej dňa 20. 09. 2017 žalovaným v zmysle § 565 v spojení s § 53 ods. 9 OZ, tak podľa ust. § 101 OZ začala premlčacia doba plynúť nasledujúci deň po uplynutí 3 mesiacov od nezaplatenia tejto splátky. To znamená, že k uplynutiu troch mesiacov došlo dňa 20. 12. 2017 a na nasledujúci deň, t. j. 21. 12. 2017 možno určiť počiatok plynutia premlčacej doby v tomto prejednávacom prípade. Koniec premlčacej doby potom nastane, resp. nastal dňa 21. 12. 2020. Ak teda žaloba žalobcu bola súdu prvej inštancie doručená dňa 09. 12. 2020, nárok žalobcu nie je premlčaný a žaloba bola podaná pred uplynutím premlčacej doby.

31. Navyše odvolací súd uvádza, že súd môže svoj právny názor zmeniť a nie je viazaný svojím predchádzajúcim právnym názorom vo veciach spotrebiteľských (senát 5Co mal v minulosti, pokiaľ ide o otázku premlčania iný právny názor), lebo zo žiadneho ustanovenia Civilného sporového poriadku nie je možné vyvodiť, že by odvolací súd nemohol už vyslovený právny názor v skoršom konaní zmeniť. Tento záver sa javí logickým z toho dôvodu, že proti rozhodnutiu odvolacieho súdu už právny poriadok neposkytuje strane sporu žiadny riadny opravný prostriedok. Bolo by preto v rozpore s účelom civilného procesu, ak by odvolací súd pod ťarchou svojho skôr vysloveného právneho názoru musel vo veci rozhodnúť rovnako, ak by bol presvedčený o nezlučiteľnosti takéhoto rozhodnutia s právnym poriadkom.

32. Odvolací súd po konštatovaní, že v danej prejednávacej veci sa nejedná o premlčaný nárok žalobcu, v ďalšom poukazuje na závery prijaté súdom prvej inštancie, a teda, že zmluva, ktorú strany sporu uzavreli má povahu spotrebiteľskej zmluvy, a keďže jej predmetom je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov vo forme úveru poskytnutého veriteľom spotrebiteľovi, právny vzťah účastníkov zmluvy sa spravuje zákonom č. 129/2010 Z. z. a zmluva o spotrebiteľskom úvere musí spĺňať zákonom predpísané náležitosti uvedené v ust. § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z., ktoré regulujú formálnu aj obsahovú stránku zmluvy a vzhľadom na zvýšený záujem na ochrane spotrebiteľa ako slabšej zmluvnej strany, je nedodržanie náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere sankcionované ust. § 11 zákona č. 129/2010 Z. z.. Vo vzťahu k celkovo uvedenej sume na úverovej zmluve žalovaný poukazoval, že v zmluve je uvedená suma 38 390,28 eura, pričom po prepočítaní splátok bola suma v skutočnosti 38 150,28 eura k čomu odvolací súd uvádza, že v tomto prípade teda predstava spotrebiteľa vychádzala z vyššej sumy, pričom v skutočnosti bola suma celkovej čiastky nižšia. Uvedený údaj tak nebol uvedený v neprospech spotrebiteľa. Nie vždy nesprávny údaj v zmluve spôsobuje, že bol v neprospech spotrebiteľa, preto taká skutočnosť nemá vplyv na bezúročnosť a bezpoplatkovosť. Odvolací súd vo vzťahu k uvedenému preto konštatuje, že predmetná spotrebiteľská zmluva zákonom predpísané náležitosti obsahuje a spotrebiteľský úver preto nie je bezpoplatkový a bezúročný.

33. Podľa § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov účinného v čase postúpenia pohľadávky na žalobcu (ďalej len zákon č. 483/2001 Z. z.), ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len „postupník“), aj bez súhlasu klienta; týmto nie sú dotknuté pravidlá pre postupovanie pohľadávok zo zmlúv o spotrebiteľskom úvere podľa osobitného predpisu ani pravidlá pre postupovanie pohľadávok zo zmlúv o úveroch na bývanie podľa osobitného predpisu. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.

34. Odvolací súd skúmal, či žalobca je aktívne vecne legitimovaným subjektom v predmetnej právnej veci. Predmetná pohľadávka voči žalovanému bola na základe zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 08. 10. 2020 postúpená na žalobcu - spoločnosť EOS KSI Slovensko, s. r. o.. V prílohe k zmluve o postúpení pohľadávok bola špecifikovaná pohľadávka voči žalovanému, pričom žalobca si uplatnil voči žalovanej len sumu 20 000 eur. Preto dospel súd k záveru, že žalobca je aktívne vecne legitimovaným subjektom v tomto spore. Veriteľ pred zosplatnením vyzval dlžníka na zaplatenie dlhu. Veriteľ tiež uviedol, že mieni postúpiť pohľadávku.

35. Taktiež odvolací súd konštatuje, že veriteľ zosplatnil úver zákonným spôsobom. Konkrétne, úver veriteľ zosplatnil pre splátku 20. 09. 2017, po uplynutí 3 mesiacov listom zo dňa 27. 12. 2017 (doručený dňa 02. 01. 2018, resp. 16. 01. 2018), po tom čo bol dlžník vyzvaný na zaplatenie výzvou zo dňa 17. 11. 2017 (doručenou dlžníkovi podľa zmluvy a VOP, ktoré sú súčasťou zmluvy, konkrétne čl. VIII doručovanie; doručena na č. I. 21; doručené fikciou zo dňa 11. 12. 2017 s uplynutím 15 dní dňa 26. 12. 2017, teda po uplynutí odbernej lehoty 18 dní od uloženia), viac ako 15 dní pred zosplatnením. Vzhľadom na uvedené, nebolo rozhodujúce doručovanie výzvy pred zosplatnením dlžníkovi dňa 24. 11. 2017.

36. Samotnú zmluvu o E. REFINANC EXPRESE odvolací súd teda vyhodnotil ako platný právny úkon, má všetky náležitosti tak podľa príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka ako aj zák. č. 129/2010 Z. z., pričom zmluva obsahuje aj žalovaným namietané náležitosti (§ 9 ods. 2 písm. i/, j/ zákona).

37. Pokiaľ išlo o overenie bonity klienta, odvolací súd konštatuje, že išlo o spotrebiteľský úver účelový, a to na splatenie úveru (čl. I. bod 3 zmluvy). To znamená, že žalovaný ako dlžník vedel, že uzatvára

zmluvu s tým, že úver použije na splatenie úveru, pričom sám súhlasil aj s tým, že pohľadávka banky bude zabezpečená dohodou o zrážkach zo mzdy. Žalovaný sa zaviazal informovať banku o skutočnostiach, ktoré mali alebo mohli mať za následok zánik, zhoršenie, alebo zníženie hodnoty zabezpečenia úveru. Zo žiadosti o poskytnutie úveru považoval odvolací súd za preukázané, že veriteľ skúmal bonitu žalovaného, o výdavky znižujúce jeho príjmy dostatočne. Zo štandardných informácií o úvere odvolací súd zistil, že banka nahliadla do databázy údajov o spotrebiteľoch na účel posudzovania ich schopnosti splácania úverov. Na základe toho mal súd preukázané, že banka posúdila s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, čím neporušila povinnosť konať s odbornou starostlivosťou.

38. Vzhľadom k hore uvedeným právnym záverom odvolací súd rozhodol tak ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku, pričom vyhovel žalobnému nároku žalobcu.

39. Podľa § 396 ods. 1 CSP, ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

Podľa § 262 ods. 1 Civilného sporového poriadku, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

Podľa § 262 ods. 2 Civilného sporového poriadku, o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

40. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1, 2, § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1, 2 CSP s tým, že nárok na ich náhradu priznal úspešnému žalobcovi voči neúspešnému žalovanému v prvoinštančnom a odvolacom konaní v plnom rozsahu. O výške tohto nároku rozhodne súdny úradník na súde prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí.

41. Toto rozhodnutie prijal odvolací senát Krajského súdu v Nitre pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 druhá veta CSP a § 3 ods. 10 posledná veta zák. č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).